

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZOO.420.13.2022.PS.5

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, oraz art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 2373, ze zm.), dalej ustawa ooś, po rozpatrzeniu odwołania ARGALI LS Sp. z o.o. z dnia 14 kwietnia 2022 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 30 marca 2022 r., znak: WPN.420.60.2021.PS, odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia polegającego na *zmianie lasu na użytek rolny, znajdującego się na działce nr ew. 774 położonej w obrębie 0023 Planta w gminie Narewka, na powierzchni 4,0083 ha,*

utrzymuję w mocy ww. decyzję.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z 30 marca 2022 r. RDOŚ w Białymstoku, po rozpatrzeniu wniosku ARGALI LS Sp. z o.o. z dnia 2 grudnia 2021 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, odmówił określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

W dniu 14 kwietnia 2022 r. odwołanie od powyższej decyzji wniosła ARGALI LS Sp. z o.o. W odwołaniu skarżąca, kwestionując stanowisko RDOŚ w Białymstoku, wskazała, że w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w tym wymienione w art. 80 ust. 2 ustawy ooś.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 127 ust. 3 ustawy ooś, GDOŚ jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Odwołanie zostało wniesione z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 129 § 2 Kpa – decyzja RDOŚ w Białymstoku z 30 marca 2022 r. została doręczona skarżącej w dniu 1 kwietnia 2022 r.

Przedmiotowe przedsięwzięcie polega na zmianie lasu na użytek rolny, znajdującego się na działce nr ewid. 774, położonej w obrębie 0023 Planta, w gminie Narewka, o powierzchni

4,0083 ha. Przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 88 lit. c rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839, ze zm.), jako położone na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916), tj.: w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszcza Białowieska. W związku z powyższym, zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, przedsięwzięcie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. d ustawy ooś organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla analizowanego przedsięwzięcia jest RDOŚ w Białymstoku.

Na terenie Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszcza Białowieska obowiązują ustalenia określone uchwałą Nr XXIII/203/16 Sejmiku Województwa Podlaskiego z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu „Puszcza Białowieska” (Dz. Urz. Woj. Podlaskiego z 2016 r. poz. 1504, ze zm.), dalej uchwała Sejmiku Województwa Podlaskiego. Zgodnie z § 3 ww. uchwały czynna ochrona ekosystemów Obszaru polega na zachowaniu różnorodności biologicznej Puszczy Białowieskiej, stanowiącej ostatnie ostoje naturalnych puszczy nizinnych w Europie oraz wyróżniającej się wysokimi walorami krajobrazowymi, kulturowymi i wypoczynkowymi, a na podstawie § 4 ust. 1 pkt 1 uchwały w granicach obszaru obowiązuje zakaz zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką, wprowadzony na mocy ustawy o ochronie przyrody.

Wnioskodawca wraz kartą informacyjną przedsięwzięcia, dalej kip, przedłożył opracowania pn. „Badanie terenowe dotyczące występowania gatunków pod ochroną częściową i ścisłą na działce nr 774, pow. hajnowski, województwo podlaskie” oraz „Ocena oddziaływania na ptaki przedsięwzięcia polegającego na zmianie lasu na użytek rolny, terenu działek nr 774, w obrębie 0023 (Planta, gmina Narewka, powiat hajnowski, województwo podlaskie)”.

Jak wynika z powyższych opracowań, na terenie analizowanej działki występują następujące gatunki ptaków, których gniazdowanie określono jako pewne (C): bogatka *Parus major*, dzięciołek *Dryobates minor*, dzięcioł duży *Dendrocopos major*, gąsiorek *Lanius collurio*, grzywacz *Columba palumbus*, kos *Turdus merula*, sójka *Garrulus glandarius*, szpak *Sturnus vulgaris*, śpiewak *Turdus philomenos*, zięba *Fringilla coelebs*. Gąsiorek zasiedla obszar z zakrzaczeniami, stanowiący część działki, która nie jest objęta wnioskiem. Inwentaryzacja ornitologiczna wykazała także występowanie ptaków, których gniazdowanie określone zostało jako prawdopodobne (B). Do tej kategorii należały stwierdzenia par obserwowanych w odpowiednim okresie fenologicznym w siedlisku lęgowym; zajęte terytorium potwierdzone przez rejestrację zachowań terytorialnych (np. śpiew), co najmniej dwukrotnie w tych samych miejscach; toki i loty godowe; budowa gniazda czy drażnienie dziupli. Były to: cierniówka *Curruca communis*, gajówka *Sylvia borin*, krętogłów *Jynx torquilla*, kukułka *Cuculus canorus*, modraszka *Cyanistes caeruleus*, piecuszek *Phylloscopus trochilus*, piegża *Curruca curruca*, pierwiosnek *Phylloscopus collybita*, pokląskwa *Saxicola rubetra*, rudzik *Erithacus rubecula*, słowik szary *Luscinia luscinia*, świstunka

leśna *Phylloscopus sibilatrix*, trznadel *Emberiza citrinella*. Brak jest natomiast wystarczających dowodów, aby stwierdzić, że obszar ten jest miejscem schronienia i rozrodu gatunków ptaków zinwentaryzowanych z kategorią lęgowości „gniazdowanie możliwe” (A) i dla gatunków zinwentaryzowanych w buforze wokół działki z kategorią lęgowości „gniazdowanie pewne” (C) i „gniazdowanie prawdopodobne” (B).

GDOŚ podaje w wątpliwość stwierdzony w uzupełnieniu z dnia 28 grudnia 2021 r. brak występowania drzew dziuplastych na terenie poszczególnych obszarów leśnych na terenie działki (obszary I – IV). Inwentaryzacja przyrodnicza wykazała gniazdowanie pewne dzięcioła dużego i dzięciołka. Biorąc pod uwagę także obecność okazałych drzew (w tym także powyżej 100-letnich), z dużym prawdopodobieństwem należy uznać, że dziuple stanowiące miejsca schronienia i rozrodu dzięciołów występują na przedmiotowym terenie.

Podkreślenia wymaga, że argumentacja przedstawiona w odwołaniu, tj. dotycząca sposobu i terminu prowadzenia wycinki drzew, składu gatunkowego ornitofauny zamieszkującej przedmiotowy teren (gatunki pospolite, rzadkie), zróżnicowania przestrzennego obszarów chronionego krajobrazu, braku występowania na terenie objętym wnioskiem obszaru Natura 2000, braku wysokiej różnorodności biologicznej terenu, przywrócenia jego użytkowania rolniczego, nie ma znaczenia w przedmiotowej sprawie, ponieważ w wyniku wycinki dojdzie do zniszczenia schronień i miejsc rozrodu ornitofauny, a więc zostanie złamany zakaz wprowadzony przez Sejmik Województwa Podlaskiego aktem prawa miejscowego.

Powyższe informacje wskazują zatem, że obszar objęty wnioskiem jest miejscem schronienia i rozrodu gniazdujących ptaków. W ocenie organu odwoławczego oznacza to, że planowane przedsięwzięcie polegające na zmianie lasu na użytek rolny w celu prowadzenia produkcji rolniczej (zasianiu trawy i prowadzeniu uprawy polowej – str. 17 kip), w trakcie której nastąpi usunięcie drzewostanu, jest niezgodne z § 4 ust. 1 pkt 1 uchwały Sejmiku Województwa Podlaskiego, bowiem będzie skutkowało niszczeniem tych miejsc.

W treści zakazu ustawodawca wprowadził odstępstwa od jego stosowania obejmujące amatorski połów ryb oraz czynności związane z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką. Zatem wymaga oceny, czy w analizowanej sprawie mamy do czynienia z racjonalną gospodarką rolną, uzasadniającą odstępstwa od ww. zakazu. W tym miejscu należy podkreślić, że zakazy wprowadzane uchwałą o wyznaczeniu obszaru chronionego krajobrazu mają służyć ochronie tego obszaru, a nie poszerzać swobodę inwestowania. *Wyjątki od zakazów dotyczących ochrony obszarowej muszą być interpretowane wąsko, a nie rozszerzająco, gdyż w przeciwnym przypadku łagodziłyby reżim prawny ochrony obszaru chronionego krajobrazu* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt: IV SA/Wa 37/15). Zgodnie z literaturą naukową pod pojęciem „racjonalnej gospodarki rolnej” należy rozumieć racjonalne działania ekonomiczne producenta rolnego, gospodarkę rolną opartą na nowoczesnych naukowych metodach, zasadach i technologiach, wskazanych jako dobre praktyki rolnicze i spełniającą wymogi wzajemnej zgodności, zgodnie z zasadami ochrony środowiska (M. A. Król, *Racjonalna gospodarka rolna na obszarach objętych prawnymi formami ochrony przyrody*, „Studia Iuridica Agraria” Tom IX, 2011 r.). Termin racjonalnej gospodarki rolnej powinien być odnoszony do takiego sposobu prowadzenia

działalności w rolnictwie, który nie stoi w sprzeczności z celami ochronnymi ustanowionymi w przewidzianej przez prawo formie na danym obszarze. Nie można więc uznać, że zmiana lasu na użytek rolny, która w sposób celowy będzie prowadziła do zniszczenia miejsc schronień i rozrodu ornitofauny, wypełnia definicję racjonalnej gospodarki rolnej, gdyż stoi to w sprzeczności z działaniami z zakresu czynnej ochrony ekosystemów leśnych na obszarze chronionym. Ponadto działanie prowadzące do zmiany lasu na użytek rolny samo w sobie nie stanowi gospodarki rolnej, zatem omawiane odstępstwo nie może mieć zastosowania do przedmiotowego zamierzenia.

Sejmik Województwa Podlaskiego, w stosunku do zakazu zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką, nie wprowadził w analizowanej uchwale dodatkowych odstępstw. Przedmiotowego przedsięwzięcia nie dotyczą również odstępstwa od zakazów obowiązujących w obszarach chronionego krajobrazu, o których mowa w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody. Na mocy tego przepisu zakazy te nie dotyczą:

- wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa,
- prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym,
- realizacji inwestycji celu publicznego,
- wykonywania zadań wynikających z planu ochrony, zadań ochronnych lub planu zadań ochronnych.

Zgodnie z art. 7 Kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Z zasady uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli wypływa obowiązek ochrony interesu indywidualnego do momentu jego kolizji z interesem społecznym. Niewątpliwie zakazy ustanawiane, na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, w aktach prawa miejscowego, jakimi są uchwały wyznaczające obszary chronionego krajobrazu, ograniczają prawo własności nieruchomości, a więc prawo konstytucyjnie chronione. Zatem zakazy te należy oceniać pod kątem zgodności z konstytucyjną zasadą proporcjonalności, której istotnym elementem jest wążenie praw konstytucyjnie chronionych oraz wartości, ze względu których prawa te są ograniczane. Jak wynika z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Czynna ochrona ekosystemów Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszcza Białowieska polega na zachowaniu różnorodności biologicznej Puszczy Białowieskiej, stanowiącej ostatnie ostoje naturalnych puszczy nizinnych w Europie oraz wyróżniającej się wysokimi walorami krajobrazowymi, kulturowymi i wypoczynkowymi – § 3 uchwały Sejmiku Województwa Podlaskiego.

W obszarze chronionego krajobrazu dobro, jakim jest przyroda, ma pierwszeństwo przed innymi dobrami i powinno mieć wagę przewyższającą. Zatem możliwość zastosowania odstępstw od zakazów ustanowionych na obszarze chronionego krajobrazu powinna być uzasadniona szczególnymi okolicznościami przeważającymi nad ustawowymi zasadami ochrony przyrody oraz ciążącym na właścicielu obowiązku ochrony i trwałości utrzymania lasu. GDOŚ rozpatrując przedmiotową sprawę wziął również pod uwagę, że uszczuplanie powierzchni leśnej jest wyjątkiem od zasady powszechnej ochrony lasów, zasady trwałości utrzymania lasów oraz zasady powiększania zasobów leśnych, o których mowa w art. 8 pkt 1, 2 i 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2022 r. poz. 672), tym bardziej jeśli dotyczy obszaru chronionego na podstawie przepisów o ochronie przyrody. Skarżąca nie przywołała okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od przywołanych wyżej zasad ochrony przyrody oraz ochrony lasów, a tym samym wskazywały, że w analizowanej sprawie wystąpił słuszny interes strony, przeważający nad interesem społecznym jakim jest ochrona przyrody.

Grunt pod przedmiotowym lasem jest gruntem niskiej klasy – LsV, określonej jako gleby słabe. W glebach leśnych cechą charakterystyczną jest tworzenie się warstwy ściółki, co sprzyja wzrostowi roślinności drzewiastej oraz utrzymywaniu się silnego zakwaszenia gleby. W związku z tym istnieje wątpliwość, czy na przedmiotowym terenie możliwe będzie utworzenie odpowiednich warunków glebowych do prowadzenia racjonalnej gospodarki rolnej, a w konsekwencji nie sposób przyjąć, że korzyści z prowadzenia działalności rolniczej przeważają nad obowiązkiem ochrony interesu społecznego – ochroną walorów przyrodniczych obszaru chronionego krajobrazu.

Jak wynika z kip, obszar lasu na działce ewidencyjnej o nr. 774 zajmuje 4 ha, co stanowi poniżej 1/3 jej całkowitej powierzchni (12,6 ha). Pozostała część działki to użytki rolne, na których możliwe jest prowadzenie działalności rolniczej. Zatem nie sposób przyjąć, że obowiązek ochrony terenów leśnych i siedlisk znajdujących się na powyższej nieruchomości, objętych ochroną w granicach obszaru chronionego krajobrazu, w świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej narusza prawo własności nieruchomości. Skarżąca ma możliwość prowadzenia działalności rolniczej na rzeczonych nieruchomości, przy równoczesnym zapewnieniu ochrony środowiska wynikającym z wyznaczenia obszaru chronionego krajobrazu i przepisów ustawy o ochronie przyrody. Wpisuje się to w zasadę zrównoważonego rozwoju, przez którą, zgodnie z art. 3 pkt 50 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1973, ze zm.), rozumie się taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. Zasada ta ma na celu pogodzenie działalności człowieka z obowiązkiem ochrony środowiska i oznacza przede wszystkim, że ingerencja w środowisko powinna być jak najmniejsza, a korzyści społeczne płynące z tej ingerencji powinny przeważać nad szkodami. Na znaczenie tej zasady wskazuje Konstytucja RP w art. 5, z którego wynika, że Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności

swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju. W odniesieniu do ochrony przyrody instrumentem, który służy realizacji powyższej dyrektywy, jest m.in. wyznaczanie obszarów ochrony krajobrazu i wprowadzanie na tych obszarach zakazów na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Zasada zrównoważonego rozwoju ma znaczenie normatywne w procesie stosowania prawa przez organy administracji publicznej i wykładni przepisów stanowiących podstawę decyzji administracyjnych w sytuacji, gdy dochodzi do konfliktu między interesem społecznym wynikającym z przepisów o ochronie przyrody a interesem strony. W opinii GDOŚ w analizowanej sprawie, mając na uwadze przywołane w uzasadnieniu niniejszej decyzji okoliczności, należy dać pierwszeństwo interesowi społecznemu, przejawiającemu się ochroną środowiska, jako jednej z podstawowych wartości konstytucyjnych.

Ustalenie, że planowane przedsięwzięcie wiąże się z celowym niszczeniem siedlisk lęgowych i schronień zwierząt znajdujących się na obszarze chronionego krajobrazu Puszcza Białowieska, na terenie którego obowiązuje zakaz zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu (przy jednoczesnym braku występowania przesłanek do zastosowania wyjątków zawartych w tym zakazie), oznacza niezgodność tego przedsięwzięcia z aktem prawa miejscowego i uzasadnia odmowę określenia środowiskowych uwarunkowań jego realizacji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt: IV SA/Wa 548/20).

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy, rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Białymstoku decyzją z 30 marca 2022 r. jest prawidłowe i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów zawartych w odwołaniu, GDOŚ przedstawia następujące stanowisko:

- 1) niezrozumiałe jest stwierdzenie skarżącej zawarte na str. 1 odwołania, że: *Nieuprawnione jest zatem sformułowanie wymogu, aby w sprawie środowiskowych uwarunkowań badanie lokalizacji przedsięwzięcia odbywało się nie tylko pod kątem zgodności z ustaleniami planu miejscowego, ale też zapisami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy*, bowiem podstawą odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia w analizowanej sprawie jest naruszenie zakazów wprowadzonych na mocy uchwały Sejmiku Województwa Podlaskiego dotyczącej utworzenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszcza Białowieska, a nie niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego czy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;

- 2) analogiczna sytuacja dotyczy planu zagospodarowania przestrzennego województwa, do którego skarżąca odnosi się na str. 2 odwołania;
- 3) podstawą odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia w analizowanej sprawie nie jest również *projekt decyzji w innej sprawie* oraz brak wpisania *jakiegoś przedmiotu działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD)* – str. 2 odwołania, kwestia wariantowania przedsięwzięcia – str. 2 i 3 odwołania, *wykorzystanie kos spalinyowych* – str. 3 odwołania. Z treści uzasadnienia decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 30 marca 2022 r. taka podstawa nie wynika, z tego też względu zarzut w tym zakresie jest nieuzasadniony.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, którego istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wniosku ARGALI LS Sp. z o. o. z dnia 2 grudnia 2021 r., zaskarżonej decyzji oraz wniesionego odwołania. W toku postępowania odwoławczego organ drugiej instancji rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych, jak i prawnych, nie znajdując podstaw uzasadniających uchylenie decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 30 marca 2022 r.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, ze zm.), dalej Ppsa, służy skarga wnoszona na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji;
- wnoszący skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 Ppsa, może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- wnoszącemu skargę, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnieniem
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcy Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska
Marek Kajs

Otrzymują:

1. ARGALI LS Sp. z o.o. – pełnomocnik [REDACTED] ul. Dojlidy Fabryczne 23, 15-554 Białystok;
2. Pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 Kpa w związku z art. 74 ust 3 ustawy ooś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Białymstoku, ul. Dojlidy Fabryczne 23, 15-554 Białystok.